

TOLI TOLI TARP AUKŠTŲ KALNŲ SNIEGUOTOMIS
KEPURĖMIS, tarp amžių paslaptis saugančių gilių fjordų
klestėjo nedidukė Arendelės karalystė. Ją valdė išmintinga
karališkoji pora. Šalies gyventojams nieko netrūko, jie
gyveno linksmai ir laimingai. O didžiausias karaliaus ir
karalienės džiaugsmas buvo jų dukrelės Elza ir Ana.

Vyresnioji princesė Elza turėjo **STEBUKLINGŲ GALIŲ**: tereikėjo jai mostelėti ranka – ir leidžiasi iš dangaus purios snaigės, o žvakidė akimirksniu pasidengia žiburiuojančiu ledu! Jaunesnioji Ana garbino vyresniąją sesutę ir nenuleisdavo nuo jos susižavėjimo kupinų akių.

Elza sukurdavo mažylei netikėčiausių mielių daikčių iš sniego ir ledo, o kartą Anai paprašius pavertė Didžiąją menę tikru žiemos sodu. Sesutės kartu lipdė sniego senį, dūko puraus minkštutėlio sniego pusnyse, paskui čiuožinėjo ant ledo! Menėje tarsi varpeliai aidėjo **LAIMINGŲ PRINCESIŲ JUOKAS**.

Karalius ir karalienė kartu su dukterimis nedelsdami išskubėjo pas kalnų trolius, kuriuos nuo seno žinojo mokant gydyti magijos paliktas žaizdas. Didysis Pabis vargais negalais atgaivino Aną, o tada senolis kreipėsi į Elzą:

– Paklausyk manęs, Elza, tavo galios nepaliaujamai stiprėja ir tampa pavojingos. Tau nebus lengva išmokti jas valdyti, todėl tvirtai įsidėmėk patį svarbiausią dalyką – **DIDŽIAUSIAS TAVO PRIEŠAS YRA BAIMĖ!**

Nuo tos įsimintinos dienos prabėgo daugybė metų. Tėvų jau seniai neliko, Elza tapo karaliene, seserys kaip ir vaikystėje buvo neišskiriamos ir be galo rūpinosi viena kita, be to, šalimais visada buvo ištikimi draugai: Olafas, Kristofas ir Svenas. Olafas išmoko skaityti, Kristofas nupirko **SUŽADĖTUVIŲ ŽIEDĄ** ir laukė tinkamiausios progos, kad galėtų pasipiršti mylimajai Anai. Vakaraus visi bičiuliai susirinkdavo bibliotekoje ir žaisdavo įvairiausių žaidimus, bet užvis labiausiai jie mėgo **MINTI ŠARADAS**. Tą vakarą Kristofo ir Olafo komanda pirmavo. Sniego senis sumaniai perdėliodavo kūno dalis ir Kristofas iš karto atspėdavo žodį.

Atėjo merginų eilė: Elza ėmė rodyti ženklus, bet Anai niekaip nepavyko atspėti, ką vaizduoja sesuo, nes ši buvo išsiblaškiusi ir kažko sunerimusi.

– Jaučiuosi pavargusi, eisiu į savo kambarį, – pagaliau tarė Elza.

Elza nenorėjo liūdinti sesers, todėl atsakė:
– Buvo sunki diena. Nieko baisaus!
Ana šmurkštelėjo į lovą, apkabino seserį ir ėmė **DAINUOTI LOPŠINĘ**, kurią visada dainuodavo mama. Po minutėlės jos jau saldžiai miegojo.

Iš tiesų jaunoji karalienė jau kurį laiką girdėjo **PASLAPTINGĄ BALSĄ**, kviečiantį ją palikti karalystę ir **TRAUKTI Į NEŽINIĄ**. Balso niekas daugiau negirdėjo ir tai Elzai kėlė nerimą. Koridoriuje pasigirdo žingsniai – po akimirkos į kambarį užsuko Ana.

– Tu apsigaubusi mamos skara, – susirūpino princesė. – Taip darai visada, kai kas nors negerai!

